

til at fremkalde den Forvirring, der havde overrumplet ham.

Han befandt sig i en sælsom, paa én Gang befriet og nedtrykt Sindsstemning. Han var glad ved endelig at have stiftet Bekendtskab med den saa meget omtalte og frygtede Væver; og han havde en lykkelig Forudfølelse af, at Mødet med denne Mand ikke vilde blive uden Betydning for hans fremtidige Virksomhed i Menigheden. Men han skammede sig, fordi han ikke havde haft Mod nok til at tale ganske aabent med ham og Ærlighed nok til at tilstaa sine Fejlgreb, som han nu ganske klart indsaa'. Og hvad Grund havde han egentlig haft til at mistænke denne Mand? Vistnok talte Rygtet ikke til hans Fordel, — men Rygtet vilde i dette Tilfælde blot sige Provst Tønesen, der næppe kunde kaldes upartisk i dette Forhold. Med hvilken Ret forudsatte han da absolut en skjult Hensigt bag hans Aabenhjærtighed?

Han gennemgik i Erindringen paany den hele Samtale. Men idet han derved igen kom til at mindes Væverens forunderlige Ord om hans Moder, kastedes hans Tanker med ét ud i en ganske anden Retning.

Han havde, siden han blev voksen, ikke ofte hørt sin Moder omtale; og i det hele vidste han